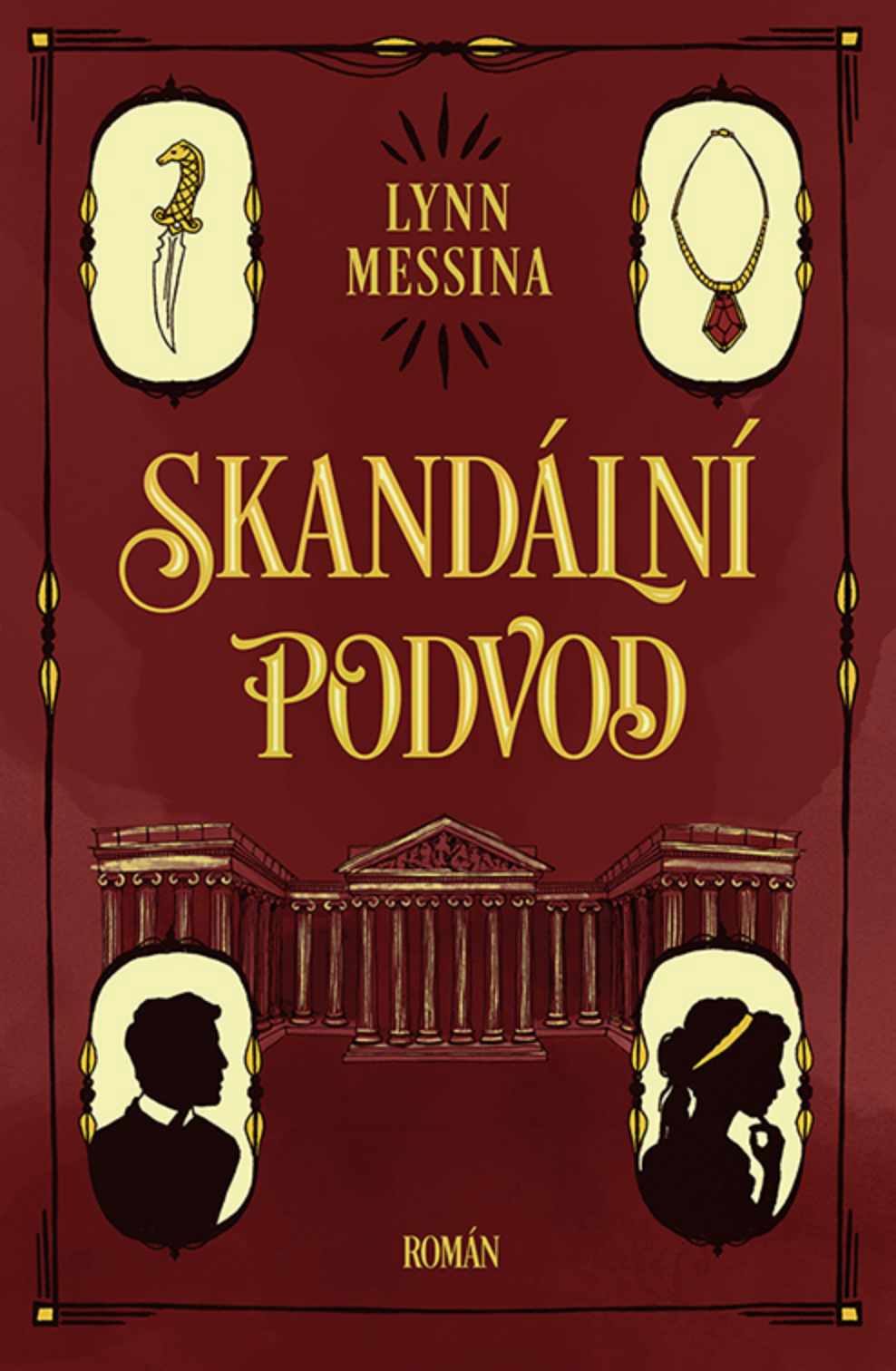

LYNN
MESSINA

SKANDÁLNÍ PODVOD

ROMÁN

SKANDÁLNÍ PODVOD

Copyright © 2018 by Lynn Messina

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolina Limrová, 2023

Cover © Adéla Korbělářová, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-1081-2

SKANDÁLNÍ PODVOD

LYNN MESSINA

přeložila Karolina Limrová

*Pro Dawn Yanekovou. Chudáček
Dawn. Řekla, že si jednu knihu
přečte a dá mi vědět, jak se jí líbila.
A ejhle, teď už jich je sedm.
Jsi hrdinka.*

KAPITOLA PRVNÍ

Beatrice Hyde-Clareová vděčila za změnu svého postavení v domě svého strýce vybájené historce, kterou si vymyslela během víkendového pobytu na venkově v oblasti Lake Districtu. Tato historka jí měla pomoci získat důvěru slečny Nesrovnatelné a vymámit z ní nějaké informace. Aby dívku přiměla svěřit se jí s milostnou aférou s džentlmenem velmi nízkého sociálního postavení, vytvořila si Bea příběh o vlastním tragickém románu s džentlmenem velmi nízkého postavení. Dala tomu muži jméno, povolání, zarytě nepřejícího otce a jizvu, která se mu táhla od pravého spánku až k levému chřípí.

Když se Beina rodina dozvěděla, že veteránka šesti neúspěšných společenských sezon nejenže měla milostnou aféru, ale navíc pěkně divokou, začala znovu plánovat Beatricin návrat na svatební trh. Jejich očekávání zůstávala samozřejmě na velice nízké úrovni, ale když se tentokrát porozhlédnou v poněkud chudších vodách, třeba se jim nějakého zájemce najít podaří.

Beatrici jejich přístup pobavil. Obnovený zájem o její budoucnost by jí nevadil, kdyby se přestali zabývat její vášnivou minulostí. Teta se totiž rozhodla, že z minulosti učiní budoucnost, a oplývala v tomto směru značnou sebedůvěrou, protože jizva táhnoucí se takřka přes celou tvář, to byl atribut, který se dal jen sotva přehlédnout.

„Samozřejmě uznávám, že najít jednoho úředníka v davu mužů zaměstnaných v kancelářích soudního dvora na Lincolnově náměstí a u kriminálního dvora v Old Bailey by bylo velkou výzvou,“ prohlásila teta Vera s milostivou benevolentností v hlase, „ale kolik z těchto mužů má na tváři tak ošklivé znamení?“ Na svou neteř se obrátila s obočím křečovitě spojeným do zamračené linky, jako by se pokoušela přecíst větu vytištěnou příliš malými písmeny. „Říkala jsi, že se mu ta jizva táhne přes oko?“

Bea potlačila povzdech, protože od chvíle, kdy před týdnem přijeli do Londýna, na tuto otázku odpovídala už nejméně tucetkrát. Jejich návrat do hlavního města byl plný očekávání nové sezony, jež se měla nést v duchu lovu na pana Daviese, což byla skutečnost, kterou neočekávala. Vždyť proč by se rodina měla zajímat o jejího někdejšího nápadníka? Beatricina neschopnost předvídat jejich zájem byla způsobena nedostatkem představitosti na její straně. Teď už to věděla. Ale aby byla spravedlivá, ten příběh původně nebyl určen pro jejich uši. Vymyslela si ho pouze pro slečnu Otleyovou, o níž už zjistila, že zkrátka není schopna udržet tajemství. „Ano. Od pravého spánku k levému chřípí.“

„To musí být opravdu hodně dlouhá,“ prohlásila teta Vera a rozhlédla se kolem stolu, jako by očekávala, že všichni přítomní potvrdí její předpoklad o délce linie táhnoucí se mezi zmíněnými dvěma body.

„Neřekla bych, že *hodně* je výraz, který bych použila,“ odvětila vyhybavě Bea, která si nebyla jistá, kolik centimetrů přesně ona jizva měří. Během hovoru se slečnou Otleyovou v Lake Districtu si popis onoho muže prostě vycucala z prstu a pravítko k tomu rozhodně nepoužila. „Možná pár centimetrů.“

Teta přijala její hodnocení s naprostým klidem. „Velmi dobře. Kolik úředníků zaměstnaných mezi všemi těmi muži v kancelářích soudního dvora na Lincolnově náměstí a u kriminálního dvora v Old Bailey může mít na tváři několik centimetrů dlouhou

jizvu? Možná pět nebo šest, ale vsadila bych se, že jich nebude tolik, abys musela použít dvojciferné číslo.“

Bea uvažovala, jak si teta asi představuje náplň práce soudního úředníka, že tolika mužům této profese přisuzuje tak extravagantní znetvoření.

„K jeho nalezení nám jistě postačí jméno,“ ozvala se Flora, jejíž oříškově hnědé oči byly z toho zmatku otevřené dokořán.

Její bratr Russell, který stejně jako Flora disponoval pěkným párem oříškových očí a kaštanovými vlasy ostříhanými ve stylu Bruta, reagoval na tuto praktickou poznámku přikývnutím. Konstatoval, že jméno „Theodore Davies“ je velmi osobité. Otec to jistě musel vzít ze špatného konce, když toho muže dosud nedokázal najít.

Bea považovala jeho přitakání za velmi výstražné znamení, protože její bratránek a sestřenka se ze všeho nejraději vzájemně škorpili, bez ohledu na to, o jaké téma se jednalo. Pokud se na něčem shodli, muselo se jednat o tak očividný fakt, že jeden ani druhý nebyli schopni odhalit jakoukoli slabinu, a všem muselo být nad slunce jasnější, že je to pravda.

Hrůzou jí ztuhla ramena. Čekala, že se strýc Horác vztyčí do své požehnané výšky sto osmdesáti centimetrů, přimhouří těžká víčka a prohlásí, že pan Theodore Davies je pouhou smyšlenkou narušené mysli jeho neteře.

Věděla, že je to zbabělé, ale sklopila hlavu a raději zírala na talíř plný uzených sledů, než aby čelila strýcovu pohledu, který bude jistě doslova přetékat opovržením.

Žádného šokujícího výroku se však nedočkali. Strýc Horác si jen frustrovaně povzdechl a ujistil svého syna, že dělá všechno, co může. Celé rodině pak slíbil, že bude v pátrání pokračovat.

Pro všechny, kteří seděli u snídane, to byl poněkud skličující začátek dne. Obzvlášť pro tetu Veru, která si vzala do hlavy, že onen tajemný džentlmen, o jehož existenci do doby před čtyřmi

měsíci, tedy do chvíle, kdy v září navštívili Lake District, neměli ani tušení, je klíčem ke štěstí její neteře.

Tím „štěstím“ myslela samozřejmě zasnoubení, svatbu a odstěhování se z domu Hyde-Clareových, kde to děvče žilo už od věku svých pěti let, kdy její rodiče utonuli během tragického ztroskotání lodi.

Teta se očividně nemohla dočkat, až ji uvidí odcházet z domu, což sice nebylo nijak lichotivé, ale Bea to neuráželo, protože věděla, jak moc její přítomnost tetu trápí. Vera Hyde-Clareová, rozená Harknessová, byla tehdy teprve tři měsíce provdaná a sotva stačila dozařídít dětský pokoj, když se nečekaně musela postarat o dítě staršího bratra svého manžela, jehož viděla v životě jen jednou, a navíc letmo. Teta Vera netušila, proč její manžel prožívá nad touto situací takové roztrpčení, ale chápala, že je hluboké a trvalé. To stačilo, aby si takový postoj sama osvojila.

Před lety, bylo to během Beatriciny první sezony, která skončila takovým fiaskem, teta na svůj úděl rezignovala a vyrovnala se s myšlenkou, že u nich Bea zůstane natrvalo. To děvče totiž nebylo dostatečně přitažlivé, zajímavé, pohledné, bohaté ani chytré, aby zaujalo nějakého nápadníka.

A najednou jako blesk z čistého nebe se vynořil příběh, který hovořil o naprostém opaku toho, co si teta namlouvala téměř celé desetiletí. Její neteř našla lásku! Ano, byl to sice jen obyčejný, podřadný úředník, jehož postavení se zdaleka nevyrovnalo jejímu a jehož nikdy nebudou moci pozvat k rodinnému stolu, ale stále se jednalo o úspěch, jaký dosud nikdo nepovažoval za možný. Ten milostný románěk však skončil zoufale smutným způsobem. Beina životní láska se totiž oženila s někým jiným a nyní už i s dětmi prožívala blaženou domácí pohodu kdesi v Cheapside.

Teta Vera se však tragickým koncem nenechala zvíkat, protože jestli mezi její neteří a úředníkem vykvetla láska už jednou, jistě se to podaří i podruhé s nějakým jiným.

Ačkoli sama nechápala, co by spořádaný mladý muž mohl shledat na její neteři hodné obdivu, věděla, že záležitosti srdce často postrádají logiku. Jestliže pan Davies podlehl Beatricinu mdlému kouzlu, pak to nevyvratitelně potvrzovalo teorii, že láska nemá rozum. Nyní byla teta přesvědčená, že pokud onoho úředníka dokáže najít a prostudovat, zjistí, jaké vlastnosti její neteře ho konkrétně přitahovaly, a co naopak přitahovalo Bea k němu. Aby se konečně dočkala toho, že se Beatrice usadí ve vlastní domácnosti, potřebovala jen víc informací o tom, jaký typ mužů se jí líbí.

Ten plán byl samozřejmě naprosto směšný. Bea nemohla uvěřit, že na to strýc přistoupil a že bratránek se sestřenkou v tom svou matku nepřestávají povzbuzovat. Lidským srdcem dokázaly pohnout ty nejroztodivnější věci, ale rozhodně nebylo možné je přesně pojmenovat a učinit z nich seznam charakterových rysů, které by se daly bez obtíží opakovaně použít a uhníst z nich dokonalou kopii originálu. Kdyby byl pan Theodore Davies skutečným člověkem z masa a kostí a nejen pouhou ďábelskou lstí na vylákání informací ze slečny Otleové, jistě by na něm muselo být něco neopakovatelně jedinečného.

Bea však velice dobře věděla, že tato samozřejmě fakta nemá smysl tetě předkládat. Protože ač lidské srdce dokáže být ve svých touhách neúprosné, ve srovnání se ženou, která ji vychovala, se zdálo zcela poddajné.

Abychom byli spravedliví, odhalením tajemství Beatricina milého na ni nezměnila názor jen teta. Bratránek se sestřenkou se teď na ni dívali také úplně jinak. Dvaadvacetiletá Flora, kterou od začátku její druhé sezony dělily pouhé dny, si myslela, že začít si román se zcela neznámým mužem bylo od její sestřenky naprosto úžasné. Vždyť ani nedokázala navázat smysluplný rozhovor s džentlmenem, s nímž se už dvakrát či třikrát setkala, takže pomyšlení, že se Bea pustila do hovoru s pohledným,

uhraňčivým cizincem, ji naprosto vyvádělo z míry. Ani v těch nejdivočejších představách ji nenapadlo, že by Beatrice mohla mít takovou kuráž. Rozhodně ji nikdy nepředvedla v plesovém sále či v přijímacím salonku.

Také Russell považoval Beu za příliš fádňí a neohrabanou, než aby se mohla dopustit čehokoli, co by se podle bontonu dalo považovat za skandální. Fakt, že za zády jeho rodičů dokázala rozvinout plnohodnotný vztah, ho přiměl k úvahám, jaké prohnané triky by si mohl osvojit, a opakovaně se jí ptal na rady ohledně účinného odvádění pozornosti rodičů. Členství v klubu Gentleman Jack bylo dvaadvacetiletým mladíkům přísně zakázané, ale když i Bea zvládla tajnou milostnou avantýru, mohlo by se mu snad podařit získat dvě nebo tři soukromá setkání.

Bea se o hlubší vztah se svými příbuznými pokoušela celé roky, neboť bratranec a sestřenice pro ni byli nejbližší rodinou, ale směr jejich zájmu v ní vyvolával nepříjemné pocity. Coby starší sestřenice doufala, že se na ni budou obracet pro radu a poučení, a ne že z ní budou mámit návody, jak přesvědčivě lhát a zatajovat soukromé aktivity.

Její nevinná lež, která měla sloužit k získání důvěry, se tedy nakonec stala poměrně závažným problémem a Bea si nebyla zcela jistá, co by měla dělat. Získala respekt své rodiny a nerada by o něj zase přišla, ale situace se zdála neudržitelná. Strýc Horác přece nemohl donekonečna posílat dopisy a hledat muže s osmicentimetrovou jizvou na tváři a ona nemohla donekonečna předstírat, že by ho mohl najít. Váha té lži byla den ode dne těžší.

Nejbolestivější na tom všem bylo, že během návštěvy v Lake Districtu skutečně dokázala něco, co bylo hodné obdivu. Na panství Lakeview, když tedy právě nelhala slečně Nesrovnatelné, zvládla úplně sama poskládat střípky záhady a objasnit smrt pana Otleyho.

Ano, to byla pravda.

Jeden z hostů lorda a lady Skeffingtonových byl zabit úderem do hlavy svícem a Bea odhalila informace potřebné k identifikaci vraha.

Podle jejího názoru to byl skutečně mimořádný výkon.

Na tetu sice vyšetřovací schopnosti její neteře učinily dojem – a nutno dodat, že se jí upřímně ulevilo, že se při honbě za pravdou nijak vážně nezranila –, ale zároveň byla zděšena Beatricinou prozíravostí a troulalostí.

Nikdo by za klidným vystupováním dívky, jež byla vždy povolná a ochotná ve všem rodině vyhovět, nečekal bystrou mysl, která dokáže tak rychle pospojovat všechny nesourodé střípky informací. O svět kolem sebe vždy jevila velký zájem, to ano. Projevovalo se to tím, že měla hlavu neustále zabořenou v nějaké knize o vzdálených zemích a neznámých historických osobnostech. Přisun informací se však nemusí vždy projevit moudrostí.

Odkdy je Beatrice tak chytrá?

Bez ohledu na to, jak často teta Vera tuto otázku vyslovila před ostatními členy rodiny – tedy manželem, svými dětmi, a dokonce i před neteří –, nikdo jí nedokázal uspokojivě odpovědět.

Nejvíce zneklidňující okolností nečekané inteligence její neteře byla skutečnost, jak svobodomyslně ji dívka projevovala. Kterýkoli jiný příslušník rodiny Hyde-Clareových by v přítomnosti nadřazené osoby, jakou byl například vévoda z Kesgravu, který byl spolu s nimi hostem v Lakeview, obdivně držel jazyk za zuby. Ne však Bea. Přímo ho oslovila, otevřeně mu odporovala, a dokonce ho popichovala posměšnými poznámkami, jako by se považovala za jemu rovnou.

Taková nestoudnost byla neomluvitelná a v životě dvaatřicetiletého vévody jistě neměla obdoby. Teta Vera dokázala přijít jen na jedinou příčinu tak náhlé změny v chování své neteře, a tou byl šok z pohledu na brutálně zavražděné tělo Thomase Otleyho.

Od obchodníka s kořením bylo velmi neuvážené provokovat svého vraha natolik, že si za to vysloužil ránu do hlavy, a to přímo uprostřed knihovny onoho elegantního domu postaveného v jakobínském stylu, kam mohla kdykoli vkročit nějaká mladá dáma trpící nespavostí a objevit jeho umlácené tělo a kaluž krve!

Kdyby se tak Beatrice nechala zlákat a začala raději číst Faráře wakefieldského, kterého si přivezla s sebou, pak by se po nocích netoulala chodbami domu a nikdy by se nepustila do vyšetřování smrti pana Otleyho, nevyslýchala by ostatní hosty, nevrádala se do ložnic přítomných džentlmenů, aby jim prohledala věci, a neprovokovala by vévody.

Teta Vera se děsila, jak by tato nově objevená smělost její neterě mohla ovlivnit úspěch rodiny během nadcházející společenské sezony. To děvče bylo sice v posledních čtyřech měsících opět tiché jako dřív a trávilo celé hodiny obvyklou četbou v knihovně a procházkami v přírodě, ale společnost v Bexhill Downs byla usedlá a nudná. Významných osob se tu nacházelo poskrovnu a rozhodně mezi nimi nebyli žádní vévodové. Nebyl tu tedy nikdo, kdo by starou pannu, jež v sobě nedávno nečekaně objevila kuráž, provokoval k vyjadřování nepřirozených názorů.

Teď se však vrátili do Londýna a čekala je doslova záplava příležitostí. Zdálo se takřka nevyhnutelné, že ta uličnice provede něco strašlivého, a zničí tak Flořiny šance na vdávání, poškodí Horácovi pověst v klubu nebo způsobí, že rodina nedostane pozvánky do Almacku.

Obzvlášť pronikavý talent probouzet v Bee sklony k drzosti měl vévoda z Kesgravu. Ačkoli teta Vera dychtivě přijala jeho slib, že rodinu v Londýně navštíví, což jim nabídl na konci společného pobytu v Cumbrii – a pro do sebe zahleděné Hyde-Clareovy by návštěva tak vysoce postavené osoby byla skutečnou výhrou –, teta nyní doufala, že svůj vliv poněkud omezí. Na její neter měl totiž velmi nebezpečný vliv.

Bea si pobaveně pomyslela, že tedy není divu, s jakou vděčností teta přijala informaci o existenci pana Daviese s atraktivní jízvou na tváři. Byl jako paprsek světla v situaci, jež se zdála beznadějně temná. Jestliže její neteř našla zálibu v seriózních mužích zákona, pak jí tedy seriózně založeného muže zákona najdou.

Ve světle tohoto objevu začala teta Vera skutečnost, že je Beatrice dosud neprovdaná, klást za vinu sama sobě, protože dívka nikdy nevysvětlila, jak nízká jsou její očekávání ohledně neteřina budoucího sňatku. Kéž by ji hned po ukončení školní docházky seznámila s tím, že jsou si dobře vědomi její plachosti a uzavřenosti a že s radostí svolí, aby se provdala za kohokoli bez ohledu na původ.

Standardy Hyde-Clareových, jež byly nekompromisně aplikovány u vlastních dětí, bylo v případě fádne vyhlížející sirotky sdílejíci s nimi domácnost očividně možné upravit.

Teta Vera však s Beou takto otevřeně nikdy nemluvila a nyní se za to opomenutí mohla jen omluvit a přísahat, že takovou chybu v budoucnu neudělá. Než bude letošní sezona v polovině, najde své neteři nějakého obyčejného úředníka.

Možná i dřív.

Bee připadaly tetiny záměry absurdní, ale zároveň pro ně měla pochopení. Vždyť i ji samotnou zaskočilo, jak se její chování změnilo. Celý život trávila poslušným plněním požadavků své rodiny, ale bylo to jedině tím, že ji nikdy nenapadlo, že má na vybranou. Když poprvé vstoupila do londýnského domu tety a strýce, byla ještě malá. Byla smutná, osamělá a děsila se toho, jak její nový život bude vypadat. Od příbuzných se útechy ani laskavosti nedočkala. Po několika velmi neosobních objetích byla předána majordomovi, jenž ji svěřil do péče hospodyně, kde zůstala, dokud jí nenašli guvernantku. Celou dobu jí neustále opakovali, aby byla hodná a projevila vděčnost a aby se chovala tiše, zdvořile a poslušně. Říkali jí, aby nedělala problémy, nebo

ji pošlou na venkov k nějaké rodině, kde ji po zbytek života zaměstnají prací v kuchyni.

Beatrice věřila každíčkému slovu a po následujících dvacet let ovládal její chování strach. Tedy až do chvíle, kdy se ocitla uprostřed salonku plného lidí, kterým oznámila jméno brutálního vraha.

Byla to ta nejbizarnější věc, jaké se kdy kterýkoli Hyde-Clare dopustil, aniž by se k němu rodina obrátila zády.

Tento čin se ale nakonec samozřejmě neobešel zcela bez následků, protože od onoho pobytu byla Bea nucena snášet jednu nekonečnou lekci slušného chování za druhou. Učila se, jak se má mladá dáma chovat, dokonce i v situacích, kdy narazí na mrtvé tělo. (Má se omluvit za to, že rušila, tiše odejít a najít nějakého sluhu, který si s takovou situací dokáže lépe poradit.) Jako by se tak nezvyklá věc mohla člověku přihodit denně. Tyto přednášky plné blábolů bývaly dlouhé, strohé a nezáživné. Pro dívku, která očekávala, že by mohla být vyhoštěna za jakýkoli chybný krok, bylo však tetino pevné odhodlání naučit ji podřízenosti něčím uklidňujícím. Ve skutečnosti to byl mnohem přesvědčivější projev náklonnosti než objetí, kterým ji počastovala na poli u Skeffingtonových, když si Bea probíla cestu z polorozpadlé kůlny, kde byla zavřená.

Skutečnost, že k ní její příbuzní vůbec nějakou náklonnost cítí, byla pro Beu novinkou. Netušila však, jestli její útěk z hroživé kůlny nějakým zásadním způsobem změnil její chování a zdali se to projeví tady v Londýně. Spíše se domnívala, že nikoli. Přestože v sobě našla dosud nepoznaný pocit jistoty, stále se považovala za nicku z Hastrošova, jakou vždycky byla. Rysy její tváře byly nevýrazné. Strýc Horác o ní jednou prohlásil, že vypadá omluvně – omluvná brada, omluvný nos, omluvná ústa, jež se semkla do úzké linky pokaždé, když byla Bea nesvá. Ať se ocitla v jakémkoli prostředí, vždy s ním dokonale splynula. Měla hnědé

oči, nízké čelo a poněkud zplihlé vlasy nedefinovatelné barvy. Byla tedy stejně nenápadná v salonku jako v plesovém sále, což byla skutečnost, která tetu rozčilovala, neboť velmi doufala, že se děvčete zbaví a předá je jiné rodině dřív, než její vlastní dcera vstoupí do společnosti.

Pokud bychom měli usuzovat na základě zkušeností z minulosti, vzbudí Beatrice Hyde-Clareová v nadcházející sezoně stejně bezradný nezájem jako v uplynulých šesti.

Bylo však třeba brát v úvahu i její chování v přítomnosti vévoddy Kesgrava, které odhalovalo její odvrácenou tvář: inteligentní ženu, která neváhá svému oponentovi pohlédnout zpříma do očí, zpochybňovat jeho rozhodnutí, a pokud se naskytne příležitost, popichovat jeho ego.

Ubohá teta Vera!

Postarší dáma nebyla zvyklá čelit nejistotě, protože měla ráda, když byly věci na svých místech, obzvlášť pokud šlo o její nepříhodně osiřelou neteř. Bea se proto obávala, že teta se svého plánu na svatbu s prvním zajímavě zjizveným úředníkem, který jim zkříží cestu, jen tak nevzdá. Tento mladík – a buďme upřímní, vlastně to mladík být ani nemusel – mohl vykonávat jakoukoli profesi, jen když dokáže uživit manželku a rodinu.

Nebo prostě jenom manželku.

Vlastně bude stačit, když bude mít nějaký domek, kam by si ji mohl odvést.

A v nouzi bude stačit i bouda, protože není přece nutné být příliš vybíravá.

Bea nepochybovala, že ji teta nadšeně provdá za prvního nemajetného vesničana, pokud tím zbaví rodinu závazku.

Ne, pomyslela si pobaveně, teta Vera a strýc Horác by ji nikdy neposlali do kuchyně. Ale mile rádi to nechají na jejím manželovi.

Bea tedy chápala tetiny obavy ohledně jejího chování, ale připadaly jí poněkud přehnané. Nebraly totiž v úvahu mimořádné

okolnosti, jaké nastaly na panství Lakeview. Tak především se během výletu obvykle nestává, že byste narazili na mrtvolu jednoho z hostů a pak museli mlčky přihlížet, jak konstábl tuto očividně nepřirozenou smrt na žádost vévody Kesgrava označí za sebevraždu. Obě tyto skutečnosti byly nanejvýš neobvyklé, a kdyby se s Kesgravem nesetkala nad zavražděným tělem pana Otleyho, pochybovala, že by na něj někdy dokázala promluvit. Místo aby na něj rovnou začala chrlit urážky, spokojila by se s představami o tom, jak mu na tu jeho povýšenou hlavu hází jednotlivé chody podávané večeře – rybí karbanátky s olivovou paštikou, plněná rajčata, telecí kotletky, ztracená vejce, lososové filé či sněhové pusinky s marmeládou.

Bea si tento fakt připomínala den co den, protože se svým způsobem nemohla dočkat chvíle, kdy se s Kesgravem zase setká a bude mu v něčem oponovat. Bylo to samozřejmě nanejvýš absurdní očekávání, protože nudné prostředí salonku se provokativní neobvyklostí místa činu ani trochu nepodobalo. Ocitla se zpátky ve společnosti, kde se cítila tak nesvá, a proto nepochybně sklouzne do svého obvyklého mlčení.

A ani Kesgrave nebude takový, jaký býval. Na panství Lakeview se společnost skládala pouze z hostů, které pozvali Skeffingtoni, což byla jen chabá náhražka, jež ani zdaleka neodpovídala výběru, kterým se lord z Kesgravu obvykle obklopoval. Pokud Beu obdařil zájmem, bylo to jen díky společnému cíli a nedostatku jiného rozptýlení, které by si žádalo jeho pozornost. Muž jako Kesgrave ale v Londýně, kde mu jeho bohatství, postavení a povaha poskytovaly veškeré výhody, bude doslova zaplaven nabídkami a rozptýlením. Na rozdíl od tety, která se skutečně obávala, že by je mohl navštívit, byla Bea přesvědčená, že vévoda na svůj slib už dávno zapomněl. Stejně to řekl jen ze zdvořilosti. Pokud se někdy setkají v parku či ve společnosti, pochybovala, že si vůbec vzpomene na její jméno.

Přestože se Bea pyšnila tím, že je pragmatickou mladou dámou, takové pomyšlení ji zneklidnilo způsobem, který si nedokázala vysvětlit. A nebylo to tím, že by si k vévodovi vytvořila něžné city. To věděla jistě. Na vévodovi bylo nepochybně něco, co by dokázalo rozbušit srdce i seschlé staré panně, ale Bea byla příliš rozumná, než aby se beznadějně zamilovala do někoho, kdo byl tak dokonale mimo její dosah. Kdyby byl jen o trošku méně dokonalý – kdyby měl například větší nos nebo by mu o pár příček pokleslo společenské postavení, například na hraběte –, nejspíš by jeho kouzlu podlehla.

Ten problém byl ale mnohem hlubší. Nešlo jen o zamilovanost do nedosažitelného lorda, což byla situace, s níž by si dle svého názoru dokázala poradit s klidem a elegancí. Byla přece příliš rozumná, než aby se nechala přemoci nějakým druhem romantického zoufalství. Obávala se, že její neklid má kořeny spíše v objevení nečekané vstřícnosti a pocitu spřízněnosti, který pocítila, když spolu seděli u krbu v jejím pokoji a probírali podezřelé z vraždy pana Otleyho. V takových chvílích měla pocit, že ji vévoda zná jako nikdo jiný. Když si uvědomila, jak snadno na ni zapomněl, byla z toho smutná a znepokojená.

Náhly obrat myšlenek k tak ponurým tématům ji rozčílil. Posadila se rovně a rozhodla se, že potřebuje nějaké rozptýlení. Na Kesgrava stejně myslela jen proto, že se již za pár dní chystají na první ples sezony, a míra úzkosti, kterou prožívala, se už vyrovnala jejímu nadšení.

„Flora by mohla nakreslit jeho portrét,“ řekla teta, když jí Dawson odnášel prázdný talíř. Beina sestřenice se zarazila se šálkem čokolády na půl cesty k ústům a zvědavě nakrčila čelo. „Vážně?“

Teta Vera živě příkyvovala. „Jsi talentovaná umělkyně.“

„Děkuji, mamá,“ řekla Flora. „Mám pocit, že jsem se v posledních měsících velmi zlepšila, a jsem vděčná, že jste mi ty a papá najali tak výborného učitele.“

„Ovládej se trochu, Floro,“ prohlásil Russell a věnoval své sestře znechucený pohled. „Nemusíš si tak okatě čechrat peří.“

Floru obvinění, že se snaží rodičům vlichotit, urazilo a vehementně trvala na tom, že si nic nečechrá. „Jen jsem vyjádřila vděčnost, že se můžu učit kreslit. Stejně jako ty bys měl ocenit lekce boxu.“

Russellovy silné rty se pevně sevřely, protože to byla bolestivá připomínka skutečnosti, že rodiče odmítli podporovat jeho zálibu v rohování. „Já ale lekce boxu nedostávám.“

„Ano, přesně tak,“ přisvědčila Flora se širokým úsměvem.

Russell mlčky zuřil.

„Mohla bys nakreslit portrét pana Daviese,“ vysvětlovala teta Vera a jako obvykle špičkování svých dětí ignorovala. „Udělal bys ho podle Beina popisu.“

„Ale ne,“ vyhrkla Bea, kterou ten nápad tak šokoval, že to vyslovila nahlas.

Floře se však nad tím návrhem rozzářily oči. „To bych mohla,“ zaradovala se a potom se obrátila ke své sestřence, aby jí nabídla slova ujištění. „Stačí, když mi popíšeš, co má jaký tvar. Například jeho brada. Je špičatá, nebo oblá? Potom ji můžu načrtnout a ty mi řekneš, jestli se podobá originálu.“

Beatrice si nedokázala představit nic příšernějšího. „Opravdu si nemyslím...“

„Geniální nápad, Vero,“ prohlásil strýc Horác a přes okraj novin pohlédl na svou ženu. „Nechápu, proč nás to nenapadlo dřív.“

Teta Vera se pod vlivem takové chvály celá nadmula a pak se znovu obrátila ke své neteři. „Není čeho se bát, má drahá. Jsem si jistá, že si jeho podobu dokážeš vybavit i do těch nejmenších detailů. Podrobnosti vždycky byly tvou silnou stránkou,“ dodala s poněkud obviňujícím tónem v hlase.

Teta Vera nebyla schopná své neteři odpustit, s jakým umem si dokázala utřídit jednotlivé poznatky a odhalit přesné okolnosti

smrti pana Otleyho. Kdyby měla Bea slepičí mozek jako každá správná osoba ženského pohlaví, Vera by si udržela přátelství se svou někdejší spolužačkou z dívčí školy paní Crowfordové a její dcera by teď byla zasnoubená se synem barona.

Bylo nespravedlivé, že o tohle všechno přišla jen kvůli tomu, že se Bea snažila zjednat spravedlnost pro nějakého obchodníka s kořením.

„Můžeme začít hned po snídani,“ prohlásila Flora. „Půjďme do předního salonku, protože tam je nejlepší světlo.“

Bea se chabě usmála a v hlavě se snažila vytvořit portrét pana Daviese. Viděla však jenom ošklivou jizvu, která se mu táhla přes celou tvář a rozpůlila mu pravé oko. Byla to jediná věc, kterou si dokázala představit, protože žádným jiným rysem ho vlastně dosud neobdařila. Kromě onoho znetvořujícího znamení byl Teddy v její mysli jen shlukem neurčitých povahových rysů: vtipný, laskavý a inteligentní.

Mohla si samozřejmě vymyslet, cokoli chtěla, protože neexistovala předloha, s níž by se její popis musel shodovat. Ale skutečnost, že vlastně neměla žádné hranice, ji podivným způsobem děsila. Co kdyby z jejího popisu nakonec vyšla nějaká příšera?

Nebo hůř, co kdyby to byl někdo, koho všichni znají?

Její obavy z vytváření portrétu však nebyly ničím ve srovnání s pomyšlením, k jakému účelu měl být použit. Co když ho strýc Horác odnese do tiskárny a nechá udělat kopie, které pak bude během pátrání přikládat ke svým dopisům? Dá je vyvěsit v advokátních kancelářích na Chancery Lane? Nechá je zveřejnit v denním tisku?

Když si představila, jak by vypadal inzerát, který by teta Vera při hledání informací o soudním úředníkovi sepsala, rozpálily se jí tváře. Vidět v novinách jeho jméno pod portrétem, který vznikl podle jejího vlastního popisu, bylo naprosto...

Noviny!

Beu ta náhlá myšlenka tak nadchla, že jí málem vypadl šálek z ruky. Ta nepříjemnost, kterou nechtěně vytvořila, by se díky novinám mohla úplně vyřešit. No samozřejmě! Bude stačit, když do londýnské *Gazetty* pošle smuteční oznámení. Strýc Horác, který si noviny každé ráno pečlivě pročetl, by jej našel a potom by se o ono nešťastné zjištění podělil se svou manželkou. Teta Vera bude několik dní příšerně zklamaná, ale nakonec si uvědomí, že se s tím nedá nic dělat, a zase se z toho vzpamatuje. Všichni tam přece nakonec musíme.

Ten nápad Beu velice povzbudil, a tak s nadšením souhlasila, že se s Florou za půl hodiny sejde v předním salonku, a odešla. Téměř nic nesnědla, byla příliš nedočkavá, až ono oznámení sepíše, že se nemohla zdržovat s nějakými sledi. Dolila si však šálek čaje a odnesla si ho do svého pokoje.

S psaním nekrologů neměla prakticky žádné zkušenosti, ale věděla, že by měl být stručný a věcný. „V pondělí, 27. dne tohoto měsíce, zemřel v našem městě pan Theodore Davies, nejmladší syn pana Harolda Daviese. Byl to oddaný manžel, laskavý a milující muž, nepřekonatelný ve své ohleduplnosti. Žil a zemřel jako pokorný křesťan.“

Text si po sobě pečlivě třikrát přečetla, opravila interpunkci a pravopis a nakonec ho vložila do obálky adresované místním novinám. Právě se ji chystala zalepit, když si uvědomila, že by měla přidat nějaké peníze, protože noviny takové oznámení nevytisknou zdarma.

Kolik asi stojí oznámení o smyšleném úmrtí smyšleného soudního úředníka?

Bea neměla tušení a uvědomila si, že jediný způsob, jak to zjistit, bude doručit obálku osobně. A to znamenalo, že by musela jet sama do centra Londýna, což nikdy předtím neudělala. Na okamžik se jí nad možnými následky tak smělého dobrodružství zmocnil strach. Hlavní město na ni vždycky působilo přívětivým

dojem, ale nikdy se tam nevypravila bez ochrany své rodiny či doprovodu služebné.

Ze slov tety Very pochopila, že osamělým ženám se tam příliš dobře nevede.

Bea věděla, že její teta nebyla právě hodnověrným zdrojem informací, ale došla k závěru, že určitá opatrnost bude namístě, a to i za bílého dne. Prohledala proto svůj šatník a snažila se najít ty nejobyčejnější šaty, jaké měla. Na to, jak fádni garderobu vlastnila, to bylo překvapivě těžké rozhodování. Po chvíli přemýšlení si vybrala šedé vycházkové šaty, které nosila v období smutku, když před pěti lety zemřel její děd z matčiny strany. Byl to nezajímavý oděv bez jakýchkoli ozdob, ale praktický jako ona sama. Byla si jistá, že v nich nebude vzbuzovat žádnou pozornost.

Oznámení měla sepsané a šaty vybrané, takže už nemohla odkládat neodvratitelné a vydala se do přízemí. Flora už na ni čekala v salonku a na stole měla připravené uhly a skicák. Když její sestřenka vstoupila, nadšeně vzhledla. Svůj úkol si očividně užívala. Těžko říct, jestli za to mohla spíš vítaná výzva zachytit něčí tvář podle popisu, nebo jestli se nemohla dočkat, že se o onom neznámém cizinci dozví nové podrobnosti z první ruky. Veškeré informace, které o něm rodina zatím měla, získala díky slečně Otleyové, protože Bea se na toto téma odmítala bavit s kýmkoli z nich, tetu nevyjímaje. Tvrdila, že je to příliš bolestivé.

„Dáme se do toho,“ pronesla Flora a nejdříve zjišťovala, jaký tvar má tvář pana Daviese. Je kulatá, oválná, nebo hranatá? Nebo má spíš zajímavější a komplexnější srdčitý tvar?

Bea zavřela oči, na chvíli se zamyslela a nakonec se rozhodla pro srdčitý tvar, protože ten bude ze všech nejobtížnější.

Flora potěšeně přikývla a přesunula se k úředníkovu nosu.

„Nos měl delší,“ podotkla Bea a hleděla přitom na orlí nos busty jednoho z předků, která byla vystavena na podstavci u okna.

„Dobře,“ povzbuzovala ji Flora. „A teď mi řekni, jak byl široký. Nebo byl spíš úzký? Měl na něm nějaké hrbolky nebo dolíky?“

Bea se opět zamyslela a pak šířku nosu označila za průměrně úzkou, což jí samotné znělo absurdně, ale Flora chápavě přikyvovovala. „A ve spodní části měl takový hrbolek.“

Asi po hodině pustila Flora uhel z ruky a s povzdechem prohlásila, že to bylo velmi úspěšné první sezení. Pozvedla skicák, aby jí ukázala portrét džentlmena s pevnými rty, laskavými očima, špičatou bradou a jizvou ve tváři, jež se téměř podobala ptačímu peru. Ani trochu nepřipomínal obraz, který si Bea představovala, a přesto jako by na něm bylo něco zneklidňujícím způsobem povědomého.

Flora její mlčení považovala za souhlas a oznámila, že na dalších podrobnostech budou pracovat zase zítra. „Už jsme blízko. Vidím ti to ve tváři.“

Bea si nebyla jistá, co její výraz ve skutečnosti prozrazoval, ale přikývla a poděkovala sestřence za portrét.

„Tvá matka má pravdu. Jsi skutečně talentovaná,“ zhodnotila ho. Jednak to byla pravda a jednak se cítila provinile, že tak hrozně plýtvá Flořiným časem. Příběh nenaplněné lásky k panu Daviesovi byl první a jedinou chladně vykalkulovanou lží, jakou si kdy vymyslela, ale už se stačila natolik vymknout kontrole, že by ji nepřekvapilo, kdyby do salonku najednou nakráčel sám princ regent a chtěl jeho popis.

Usoudila, že to byla užitečná životní lekce o ničivé nespolehlivosti lhaní. O lži je jisté jen to, kde začíná, ale nikdy nelze dohlédnout, kde skončí. A taková nejistota nebyla nic pro ni.

Přestože byla Bea pevně rozhodnutá, že už nikdy nebude lhát, své předsevzetí vzápětí porušila, když začala předstírat, že se jí motá hlava, a prohlásila, že dokud se jí neudělá lépe, bude raději odpočívat.